

Отдалеч се назеркваше човека с кавала, а певеца не виждаше никого унесен в песен безумна. Взрял се Горнака още от далеч позна сина си.

Нож прекоси гърди му и Горнака спре кон. Искаше му се да се повърне. За него бе ясно всичко. Ала Исмаил бег нищо не подозираше и настоя: Карай да идем до него!

— Не го ли виждам: Той е!

— Добриян!

— Сжщия!

Исмаил бег подкара кон и се приближи

Добриян не виждаше и не чуваше: той бе погълнат в видението на своята песен и пееше в забрава. И чак кога свърши — се сепна от гласа на Исмаил бег.

— Машала, Добрияне! Да си жив на татка си!

Добриян не знаеше какво да отвърне.

Идеше му в земя да потъне.

— Тук да си и да се не обадиш, Добрияне — едва се здържа бащата.

— Аз, аз . . .

— Ти, ти . . . гръгвай пред мен!

Добриян се опита да бяга, ала баща му се изпрече с коня.

— Пред мен, че ще помниш тази нощ!

Исмаил бег мълчеше. И той досете каква е работата, само че не искаше да се намеси.

Добриян вжрвеше изтръпнал, та конете едва сварваха да го настигнат с своя лек раван.

VII

Стигнали чифлика — Горан Горнака введе сина си в своята стая и като седна, че едва го държеха крака, пуши цигара. Дълго мълча омишлен. Веждите му се мръщеха, пот избиваше по челото му и сегис тогиз поемаше издълбоко.

Добриян застанал прав погледва често баща си и занемел не мислеше нищо. Той само разбираше, че с баща му ставаше нещо страшно, ала не се решаваше да го запита.

Какво можеше да каже! Това което направи — той разбираше, че не е редно. Ала обичая. Тъй обича, че не може без нея. И само за нея той тръгна на Руманя.